

Φάρος, Ἰανουάριος 1927. ἔχει τὶς εἰκόνες τῶν ἀδελφῶν Γεωργίου καὶ Δημητρίου Σπετσεροπούλου, τῶν δυῶ ἀυτῶν θαυμασιῶν Ἑλλήνων πού ἀνέλαβαν τὴν ἀνέγερση τοῦ οἰκοδομήματος καὶ τὴν ἐπίπλωση τοῦ Ὀρφανοτροφείου στὸ Κάϊρο. Ὁ κ. Μπέλλος γράφει μερικὲς σελίδες σχετικὰ μὲ τὴν δωρεὰ καὶ ἀναφέρει τὰ ὠραῖα καὶ λιτὰ λόγια μὲ τὰ ὁποῖα ὁ κ. Γ. Σπετσερόπουλος τὴν ἀνήγγειλε.

La Semaine Egyptienne, ἀριθ. 9 καὶ 10 — 11. Τεύχη πολὺ καλὰ μὲ πεζὰ καὶ στίχους πού δείχνουν τὴν ἐκλεκτικότητα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ κ. Σταυρινοῦ. Σημειώνουμε ποιήματα τοῦ κ. Φίχτερ καὶ τοῦ κ. Patrice Alvère. Καὶ τὰ δυῶ μᾶς ἄρσαν. Μιά σελίδα “Et grand’mère dit encore” τοῦ γνωστοῦ αἰγυπτίου λογοτέχνου Ἀχμετ Ράσσεμ. Τὰ τεύχη περιέχουν πληροφορίες καὶ κρίσεις γιὰ τὴ μουσικὴ κίνηση τῆς Αἰγύπτου καὶ γιὰ τὶς ἐκθέσεις ζωγραφικῆς τῆς κ. Καραβία, τῶν κ. κ. Σπέρλιν καὶ Ρουτκόβσκη καὶ τοῦ κ. Γκροπεάνο.

Διδασκαλικὸν Βῆμα ἀριθ. 116 καὶ 117, Ἀθήνα. Ἐπίσημον ὄργανον τῆς Διδασκαλικῆς Ὀμοσπονδίας. Χρησιμότατο περιοδικό, μὲ σοβαρὴ ὕλη καὶ πληροφορίες περὶ παιδαγωγικῶν ζητημάτων.

Ἀρκαδία [ἔτος β'] δεκαήμερος ἑλληνικὴ ἑφημερὶς τοῦ Σικάγου.

Ἡ Νέα Ἀγωγή, ἀρ. 2, Ἀθήνα. Μηνιαῖο παιδαγωγικὸ δελτίο.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ κ. Ρουσσέλ, στὸ “Libre” Φεβρουαρίου — Μαρτίου 1927, πάνω στὸ ποίημα τοῦ Καβάφη “Τέμεθος Ἀντιοχεύς” 400 Μ.Χ.” μᾶς ἔπεισε γιὰ κάτι πού ὑποπτευόμαστε πρωτίτερα, ὅτι ὁ κ. Ρουσσέλ εἶναι ἀκατάλληλος νὰ κρίνει τὴν Καβαφικὴ ποίηση.

Ἡ ποίηση τοῦ Καβάφη ἀπαιτεῖ προσοχὴ στὸ κάθε βῆμα. Κάθε λέξη τῆς εἶναι ζυγισμένη πολλὰς φορὲς. Ὁ κ. Ρουσσέλ εἶναι βιαστικὸς καὶ ἀπρόσεχτος. Τὸ ὑποπτευθήκαμε ἀφότου εἶδαμε τὶς ὀχι ἐπιτυχημένες μεταφράσεις του μερικῶν ποιημάτων τοῦ Καβάφη.

Δὲν μᾶς φαίνεται πὸς αἰστάνθηκε τὸν ποιητὴ, δὲν μᾶς φαίνεται πὸς ξέρει ὅτι σὲ κάθε φράση τοῦ Καβάφη (καὶ τὴ μικρότερη ἀκόμη) ἀπαιτεῖται πολὺ μεγάλη προσοχὴ, πρὸ πάντων ἀπ’ τοὺς ἀπροσπόμετους σὰν τὸν κ. Ρουσσέλ.

Ἀνεξαφτήτως τῶν ὄχι ἐπιτυχημένων μεταφράσεών του, μᾶς φαίνεται ἐν γένει ὅτι ὁ κ. Ρουσσέλ δὲν ἐννόησε τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔχει ἢ ἐκλογή λέξεων στὴν Καβαφικὴ ποίηση. Πάνω στὴν σπουδαιότητα αὐτὴ ἔγραψαν πολλοί. Τοῦ συστήνουμι νὰ τοὺς διαβάσει. Θὰ τὸν σώσουν ἀπὸ κάμποσα λαθάκια.

Μὲ ἀπορία εἶδαμε τοὺς πάρα γράφους ποὺ ἀρχίζουν μὲ τις λέξεις “Reste Antiochus Eriphane” καὶ “Lequel est le bon?”. Ἐπιτρέπεται τέτοια παιδικὴ ἀφέλεια σὲ ἄνθρωπο ποὺ ἐπιχειρεῖ τὴ δύσκολη δουλειὰ τοῦ νὰ κρίνει καβαφικὸ ποίημα; Νὰ ψάχνει νὰ βρεῖ ποιὸν Ἀντίοχον Ἐπιφανῆ ἐννοεῖ ὁ Καβάφης, ἐνῶ τὸ ποίημα περιέχει τοὺς στίχους:

“Τὸ ἑκατὸν τριάντα ἐπτά τῆς βασιλείας Ἑλλήνων”!
Ἄγνοεῖ ὁ κ. Ρουσσέλ (φαντασθεῖτε κριτικὸ τοῦ Καβάφη!) τὸ βιβλίον τῶν Μακκαβαίων; “Καὶ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν ρίζα ἀμαρτωλὸς Ἀντίοχος Ἐπιφανής, υἱὸς Ἀντιόχου βασιλέως, ὃς ἦν ὄμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ, καὶ ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει ἑκατοστῶ καὶ τριακοστῶ καὶ ἑβδόμῳ βασιλείας Ἑλλήνων”. Ἄν δὲν ξευρεῖ νὰ βρεῖ μιά χρονολογία ἐπιστημονικὰ καὶ πρακτικὰ, τότε γιατί καταπιάνεται νὰ γράψῃ γιὰ τὸν Καβάφη; Ντροπὴ!

Εἶναι κωμικὸ πρᾶγμα νὰ τὸν βλέπει κανεὶς νὰ μετρᾷ ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο, καὶ μετὰ ἀπὸ τὸν Ἀντιγόνο καὶ τὸν Δημήτριο — καὶ νὰ λαχανιάζει. Ἐκεῖνο τὸ “ce pourrait être ça” μετὰ τὴν μνεία τοῦ Ἀντιγόπου καὶ τοῦ Δημητρίου, εἶναι γιὰ τὰ πανηγύρια. [Στὸν Σέλευκο Νικάτορα πῶς δὲν πῆγε ὁ νοῦς του; Χάλια].

“Sottes gens” βέβαια δὲν ταιριάζει. Ἀλλὰ γιατί νὰ φαντασθεῖ τὸ sottes gens; Ἐπειδὴ τοῦ λείπει τὸ πρῶτο ἐφεδρὸν τοῦ καβαφικοῦ κριτικοῦ. Π ρ ο σ ο χ ῆ σ τ ὸ λ ε κ τ ι κ ὸ. Γ ν ὠ σ η τ ο ῦ ὅ τ ι κ ᾶ θ ε κ α β ᾶ φ ι κ ῆ λ ἔ ξ η ε ἶ ν α ἰ ζ υ γ ι σ μ ἔ ν η. [Στὴν παρούσα περίστασις ὁ Καβάφης μεταχειρίζεται τὸ “ἀνίδεον” στὴν ἐννοια τοῦ μὴ πληροφορημένοι].

Κομᾶτι ἀφελὲς τὸ νὰ ἐπιστρατεύσει “des historiens de mes amis pour savoir si on trouverait un Emonidès quelque part”. Τὸ πρόσωπον εἶναι φανταστικόν. Ἄς τὸν βοηθήσουμε τὸν κ. Ρουσσέλ γιὰ τὸ μέλλον, καὶ ἄς τοῦ ποῦμε ὅτι πολλὰ πρόσωπα τῶν ἱστορικῶν ποιημάτων τοῦ Καβάφη εἶναι φανταστικά. Ὁ κ. Βρισιμιτζάκης στὴν πραγματεία του, “Τὸ ἔργον τοῦ Κ. Π. Καβάφη” 1923 [2α ἐκδόσις] ἔγραψε περὶ τούτου. Νὰ διαβάσει τὸν κ. Βρισιμιτζάκη ὁ κ. Ρουσσέλ. Θὰ ὠφεληθεῖ.

Ποῦ τὸ βρῆκε πῶς τὸ ποίημα “Περιμένοντας τοὺς Βαβάρους” δηλοῖ “la déconvenue des Byzantins” «ainsi il éclaire toute

la vie sans but de Byzance". Τὸ ἀκρισία εἶναι αὐτή; Τὸ περιβόητο ποίημα τοῦ Καβάφη "Περιμένοντας τοὺς Βαρβάρους" ἔχει, ὡς γνωστὸν, γενικὴ συμβολικὴ σημασία. Πρόπερσι ἔγραφε μὲ πλήρη κατανόηση γιὰ τὸ ποίημα αὐτὸ ὁ "Ἀλκης Θρύλος [Δὲν ἐδιάβασεν ὁ κ. Ρουσσέλ τὸν Θρύλο, ἢ, ὅπως τοῦ συμβαίνει ἀρκετὰ συχνὰ δυστυχῶς, δὲν κατάλαβε;] Δὲν ἔχει τὸ ποίημα καμμιά ὀρισμένη σχέση μετὰ τὸ Βυζάντιο. Προφανῶς ὁ κ. Ρουσσέλ δὲν νοιώθει ἀπὸ Καβαφισμό ἀκόμη. Νὰ μελετήσῃ περισσότερον.

"Ἄς τοῦ ποῦμε — θαρρεῖ κανεὶς πὼς ἔχει νὰ κάμει μὲ ἓνα παιδάκι — πὼς τ ρ ι ἄ ν τ α ἔγραψε ὁ Καβάφης γιὰ τ ρ ι ἄ ν τ α μόνον λέγεται. "Ἐγραψεν ἔ π τ ἄ, γιὰτι ἄλλοι λένε ἔ π τ ἄ, καὶ ἄλλοι ἔ φ τ ἄ. Στὴ μιὰ περίπτωσι δὲν εἶχε ἐκλογὴ, στὴν ἄλλη εἶχε ἐκλογὴ. Αὐτὸ εἶναι μέρος τοῦ Καβαφικοῦ γλωσσικοῦ συστήματος. Πασίγνωστο πρᾶγμα. Ὁ κ. Ρουσσέλ ὁμως φαίνεται ὅτι δὲν τὸ ξεύρει. Ἀλλὰ τότε γιὰτι καταπιάνεται νὰ γράφῃ γιὰ τὸν Καβάφη;

Déclinâison γιὰ τὸ "ἑπτὰ" καὶ τὸ "τριάντα"! Τὶ λέγει καλέ; Εἶναι ἄκλιτα.

Ἰδέα δὲν ἔχει ἀπὸ τὴν Καβαφικὴν στιχουργικὴν. Καταντᾷ διασκεδαστικὸς μὲ τὸ vers de douze syllabes. Μετρᾷ καὶ ξαναμετρᾷ τὸ ἀνύπαρκτο! καὶ πελαγώνει. Μιλᾷ ὁ εὐλογημένος γιὰ hémistichès! Ὁρισμένως ἓνας τέτοιος κριτικὸς τῆς Καβαφικῆς στιχουργικῆς — τῆς ἐνδιαφερούσας οὗτῃς αἰσθητικῆς δημιουργίας — εἶναι χρειάζομενος, γιὰ γλέντι. Vers de douze syllabes δὲν ἔχει, hémistichès δὲν ἔχει. Στὸ ποίημα τοῦ Καβάφη "Τέμεθος Ἀντιοχεύς" 400 Μ.Χ." ὅπως καὶ σὲ ἄλλα τοῦ ποιήματα, ἄνω τῶν δέκα [τὸ ξεύρει ἄραγε ὁ πρωτότυπος κριτικὸς πὼς ἔχει καὶ ἄλλα ποιήματα στὸ ἴδιον μέτρο ὁ Καβάφης;] πρόκειται γιὰ μικροὺς στίχους οἱ ὅποιοι ἔχουν δυὸ χαρακτηριστικὰ — τὸ πρῶτον ὅτι πρέπει νὰ σύγκεινται ἀπὸ 6 συλλαβῆς τὸ λιγώτερον, ἀπὸ 7 τὸ περισσότερον· τὸ δεύτερον ὅτι πρέπει νὰ εἶναι ἰαμβικοί. Τίποτε ἄλλο.

Ἐκεῖνος ὁ πίνακας [τῶν στίχων] «L'ont» «Ne l'ont pas» εἶναι γιὰ νὰ τοῦ κάμουμε κάδρο. Ἀρίθμησι ἀπὸ 1 ἴσαμε 14! Τὶ ἔκαμε πάλι; Πρόκειται γιὰ 1 ἴσαμε 28. Δέκα τέσσερις ἀριθμοὶ λείπουν.

Δὲν κατάλαβε [καὶ κρίνει Καβάφη!] γιὰτι τὸ ν λείπει ἀπὸ τὸ "μιά". Ἄς τὸν βοηθήσουμε: γιὰ νὰ ἐνωθοῦν τὰ δυὰ "α". Καὶ κρίνει Καβάφη!

Παραδεχόμεστε ὁμως ὅτι εἶναι δύσκολο πρᾶγμα τὸ νὰ πραγματευθεῖ κανεὶς τὸ ἔργον τοῦ Καβάφη, καὶ ὅτι δὲν φταίει ὁ κ. Ρουσσέλ ἐὰν δὲν εἶναι ἀρκετὰ δυνατὸς κριτικὸς γιὰ νὰ ξεδιαλύνει τὰ ζητήματα τῆς Καβαφικῆς δημιουργίας, σὲ νοήματα καὶ σὲ

φόρμα. Ἐὰν ἐγράψαμε μὲ κάποιαν αὐστηρότητα εἶναι ἀπλῶς γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κ. Ρουσσέλ, γιὰ νὰ ἐγκύψει περισσότερο πάνω στὸ ἔργο τοῦ Καβάφη καὶ νὰ τὸ μελετήσῃ πιὸ σοβαρὰ.

Ἄς σημειώσουμε — γιὰ τὴν ἀκρίβεια — ὅτι τὸ ποίημα μὲ τὸ ὁποῖο ἀσχολεῖται ὁ κ. Ρουσσέλ φάνηκε στὴ “Νέα Τέχνη”, ὄχι ὅπως — ἐξ ἀπροσεξίας κ’ ἐδῶ — ἔγραψε στὴ «Νέα Ζωή».

Ἡ φράση “J’ai reçu deux lettres de M. Cavafy” μᾶς ἐκίνησε τὴν περιέργεια νὰ ρωτήσουμε τὸν ποιητὴ. Ὁ Καβάφης μᾶς εἶπε — μὲ τὴν γνωστὴ βραχυλογία του — ὅτι ἔγραψεν εἰς ἀ π ά ν τ η σ ι ν ἐπιστολῶν τοῦ κ. Ρουσσέλ. Τὸ ὑποθέταμε ἄλλωστε.

ΣΤΗΝ “ΙΣΙΔΑ” τῆς 5ης Μαρτίου ἐφάνηκε μιὰ θαυμάσια πρὸς α τῆς Ρίικας Σεγκοπούλου, στὴν ὁποία μὲ ὕφος γεμάτο δύναμη καὶ μὲ λεκτικὸν ὠραῖο παρουσιάζονται δύο ἀντιπροσωπευτικοὶ τύποι γυναικῶν, ἡ ξελογιάστρα καὶ ἡ ξελογιασμένη.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ τοῦ Henri de Régnier, τοῦ ὁποίου δημοσιεύουμε σ’ αὐτὸ μας τὸ τεῦχος μιὰν ἐλεύθερη ἀπόδοση καμωμένη ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸ λογοτέχνη Ν. Λαπαθιώτη, εἶχε δημοσιευθεῖ πρότερον στὴ “Νέα Τέχνη” στὴν ὁποία ἐστάλη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Γάλλο ποιητὴ καὶ ἀκαδημαϊκό.

ΟΙ ἈΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ θὰ παρατηρήσουν κάποια συγγένεια με-
ταξὺ τοῦ ποιήματος “Τραγικὴ Ἀγωνία” τοῦ κ. Βαϊάνου καὶ “Θύ-
μησι” τοῦ κ. Δρουσιώτη. Ὁ κ. Βαϊάνος μᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ συγγένεια αὕτη δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλ’ ὅτι ἐμπνεύσθηκε τὸ ποί-
ημά του ἀπ’ τοὺς στίχους τοῦ κ. Δρουσιώτη.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ τῆς ἑκατονταετηρίδος ἀπ’ τὸ θάνατο τοῦ Bee-
thoven ὁ κ. Κ.Σ. — ἓνας ἀπ’ τοὺς θαυμαστάς τοῦ μεγάλου μουσι-
κοσυνθέτου — μᾶς ἔδωσε λίγες σελίδες πάνω στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του.

Ο ΑΞΙΟΛΟΓΟΣ δημοσιογράφος Σαῖν-Ζὰκ σὲ μιὰ ἀπ’ τὶς τελευταῖες
του ἀνταποκρίσεις στὸν “Ταχυδρόμο” ἔγραψε σχετικὰ μὲ τὶς Δελ-
φικὰς ἑορτὰς γιὰ τὶς ὁποῖες μιλήσαμε στὸ δευτέρό μας τεῦχος. Μὲ
τὸν ἐνθουσιασμό πού πλημμυράει κάθε ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ τὴν
εὐγενικὴ συγκίνηση τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος, ὁ Σαῖν-Ζὰκ παίρ-
νοντας ἀφορμὴ ἀπ’ τὸ ξακουσμένο ἔργο τοῦ Αἰσχύλου πού θὰ παι-
χθῆ καὶ πάλι, ὕστερα ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια, ἀνακεφαλαιώνει
τὴν ἔνδοξον ἐποχὴ τοῦ “Προμηθεῖα” καὶ σταματᾷ στὴν ἐξέλιξιν τῶν
σημεριῶν ἀνθρωπίνων καταστάσεων. Προβλέπει τοὺς ἐκλεκτοὺς
πού θὰ μπορέσουν νὰ πορευτοῦν στὴ θαυμασίαν αὕτη γιορτὴ καὶ ὁ
νοῦς του νοσταλγικὰ γυρνᾷ πίσω στοὺς μακρυνοὺς μας προγόνους,
τοὺς ποιητάς, τοὺς φιλοσόφους, τοὺς καλλιτέχνας, πού αὐτοὶ θ’

ἀνεγνώριζαν «τὸ τοπεῖον, τὴν ἀτμοσφαῖρα καὶ τὸν ἥρωα, ὡς τὴν πατρίδα των καὶ τὸν ἀδελφόν των». Ὁ Ἄγγελος Σικελιανὸς ἀνέλαβε νὰ ζωντανέψει τὴν συμβολικὴ τραγωδίαν καὶ ὁ στὰ ξένα ἑλλην Σαϊν-Ζάκ, ὅπως καὶ κάθε γνήσιος ἑλλην, ὑπερηφανεύεται βλέποντας τὴ συγκίνηση τῆς Εὐρώπης μετὰ τὴν ἀθανασία τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος.

ΓΡΑΦΟΝΤΑΣ περὶ τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας στὸν «Ἐλεύθερο Λόγον» (15 Φεβρουαρίου) ὁ Ἄλκης Θρούλος λέγει γιὰ τὸν Καβάφη.

«Ἄλλωστε λέγοντας ὅτι κανένας συγγραφεὺς μας δὲν εἶναι ἀκόμα ἄξιος νὰ γίνῃ διεθνὴς ὑπερβάλλω. Ὑπάρχει ὁ Καβάφης. Ἴσως ν' ἀπατώμαι, ἀλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι ἂν κατορθωθεῖ ὁ Καβάφης νὰ ἀποδοθεῖ πιστὰ καὶ δημιουργικὰ σὲ ξένες γλώσσες θὰ καταπλήξει... Γιατὶ ὁ Καβάφης ἔχει μιὰ ἔνδοξη προσωπικότητα εὐρωπαϊκὰ καλλιεργημένη. Ἐξέφρασε μ' ἓναν τόνο ἐντελῶς δικό του καθολικὴς σημερινὴς ἀνησυχίας».

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἐκφέρει αὐτὴ τὴν γνώμη ὁ Ἄλκης Θρούλος. Στὴν «Ἀναγέννηση» τοῦ Δεκεμβρίου ἔγραψε: «Πιστεύω πὺς ἂν θέλωμε νὰ ἐνδιαφεροῦν καὶ ξένοι κύκλοι καὶ μάλιστα οἱ κύκλοι τῶν νέων τῆς avant-garde στὴ γεολληνικὴ φιλολογία πρέπει ν' ἀρχίσωμε νὰ τοὺς κάνωμε γνωστὸ τὸν Καβάφη πρῶτον ἀπὸ ὅλους τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς μας».

ΕΧΟΥΜΕ τὸν πειρασμὸ νὰ ταράξωμε λίγο τὴν ἡσυχία τοῦ κ. Μιχάλη Περίδη. Ἄλλὰ καὶ μᾶς πού ἐνδιαφερόμαστε μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἑλληνικῆς λογοτεχνικῆς κινήσεως στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἡ ἀποχὴ τοῦ μᾶς πειράζει. Λόγιοι τῆς ἀξίας τοῦ κ. Περίδη δὲν βρίσκονται πολλοὶ ἐδῶ. Καὶ θεωροῦμε πὺς εἶναι ἐπιζήμιον πρᾶγμα τὸ νὰ μὴ μᾶς παρουσιάζει, γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ, φιλολογικὴ ἐργασία. Τὸ ξεύρωμε ὅτι εἶναι πολυάσχολος, τὸ ξεύρωμε ὅτι εἶναι ἐκλεκτικὸς καὶ δύσκολος στὸ γράψιμον, ἀλλὰ καὶ μικρὴ συμβολὴ ἐκ μέρους τοῦ θὰ ἦταν πολύτιμη.

ΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟΝ περιοδικὸν «Παναιγύπτια» (12 Μαρτίου) ὁ κ. Πάργας ἀναγγέλλει τὴν ἐπανεκδόσιν ἑνὸς κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ τὸ ὅποιο βγαίνει λέει, «γιὰ νὰ διορθῶσιν τὰ κακῶς κείμενα» (τοῦ Κινηματογράφου;!)

Ἄπ' τοὺς συνεργάτας καὶ τὸ ὕφος τῆς ἀγγελίας καταλαβαίνουμε τί ὁ κ. Πάργας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐπιδιώκουν. Ἀκούσαμε ὅτι ὁ κ. Πάργας μισεῖ κείνους πού τὸν ξεσκεπάζουν καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐκδικηθεῖ. Ἄλλ' ἡ ἐκδίκησιν δὲν εἶναι κριτικὴ. Ἄλλὰ ποιά κριτικὴ καλὴ; Ἐδῶ πρόκειται γιὰ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς ἐμπα-

ρεστάτων ἐχθρῶν τοῦ Καβάφη ὅπως λένε ὅλοι στοὺς φιλολογικούς μας κύκλους.

Σ' ΕΝΑ ΑΡΘΡΟ τοῦ φίλου συνεργάτου καὶ ἀνταποκριτοῦ μας κ. Μάριου Βαϊάνου (πού φάνηκε στὴν Ἑὸθόνη, 19 Μαρτίου) βρισκουμε μιὰ φράση γιὰ τὴν ὁποία θὰ διαμαρτυρηθοῦμε. Ὁ κ. Βαϊάνος λέγει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἀρνοῦνται τὴν ἀτομικὴ ἀξία μερικῶν Ἀλεξανδρινῶν “μέσα στοὺς ὁποίους μετὰ τὸν Καβάφη τοποθετοῦν τὸν Μαλᾶνο”. Οἱ ἐν λόγῳ Ἀθηναῖοι εἶναι πληροφορημένοι κακῶς. Ἡ “Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη” ἐπεμβαίνει, γιὰτὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀκριβῶς ἀπ' ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα εἶναι ἀρμοδιὰ νὰ ἐπέμβει. Τὸ νὰ λέγεται ὅτι μετὰ τὸν Καβάφη ἔρχεται ἀμέσως ὁ κ. Μαλᾶνος εἶναι ἀστείότης. Μετὰ τὸν Καβάφη ἔρχονται ὁ Νομικός, ὁ Λεοντής, ὁ Βερσιμιτζάκης, ὁ Κ. Ν. Κωνσταντινίδης, ὁ Πιερίδης, ἡ Ρίκα Σεγκοπούλου, ὁ Κιτροπούλος, ὁ Μάγνης, ὁ Πόλυς Μοδινός καὶ ἄλλοι. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ τὰ ἐγράψαμε ὅπως ἦλθαν στὴ μνήμη μας: ὄχι σὰν κατάταξη. Τὸ μόνο στοιχεῖον κατάταξης πού ἔχουν εἶναι ἡ προεραϊότης ἀπ' τὸν κ. Μαλᾶνο.

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ἐπιτυχία δόθηκε στὴν Ἀλάμπρα στὶς 19 Μαρτίου ἡ καλλιτεχνικὴ ἡμερὶς ὑπὲρ τοῦ Συνδέσμου “Παιδικῶν Ἐσχολῶν” καὶ “Κυριακάτικου Σχολείου” μὲ τὴ σύμπραξη πολλῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἐρασιτεχνῶν τῆς πόλεως μας.

ΣΕ ΜΙΑ πολὺ αἰσχρὰ ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ περιοδικοῦ “Νέα Τέχνη” τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ καλοῦ φίλου μας Μάριου Βαϊάνου πού ἔγινε σ' ἓνα ἐβδομαδιαῖο ἑλληνικὸ φύλλο τοῦ Καίρου δὲν θ' ἀπαντήσουμε βέβαια. Τὴν αἰσχρὰ ἐπίθεση στιγματίζουμε μόνον. Ἡ “Νέα Τέχνη” κ' οἱ συνεργάται τῆς στέκονται πάρα πολὺ ψηλά, γιὰ νὰ εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς θίξει τὸ ἀσημαντὸ Καίρινό ἔντυπον.